

LAŽ I PLJAČKA U FUNKCIJI VELIKOSRPSKE POLITIKE

Ministarstvo kulture primorano je plaćati više nego očite laži u Jasenovcu

Do sada je objavljeno već preko stotinu očitih, dakle ne prepostavljenih, nego jasno pokazanih i dokazanih pogrešaka na mrežnom popisu, ali tek su neke ispravljene

Pišu: NIKOLA BANIĆ i
MLAĐEN KOIĆ

Na velikome broju konkretnih slučajeva moguće je pokazati kako je mrežni jasenovački popis pun pogrešnih podataka, kao što je već pokazano u ranijim člancima. Umjesto opisivanja o kakvim se pogreškama radi, možda ih je najbolje ilustrirati navođenjem novih primjera podataka. Na mrežnom jasenovačkom popisu između ostalih nalazi se i Moise Finci rođen po ocu Šalomu 1900. godine u Sarajevu i navodno ubijen 1942. godine u Jasenovcu od ustaša pri čemu se kao glavni izvor podataka navodi „Popis žrtava Drugoga svjetskog rata“ Saveznoga zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine. Međutim, u digitalnom arhivu Yad Vashema moguće je pronaći svjedočanstvo njegove rođakinje u kojemu se kao godina smrti navodi 1944. godina dok se mjesto smrti ne navodi, dakle na mrežnom je popisu godina smrti pogrešna. Nešto ozbiljniji primjer predstavlja Santo Papo rođen po ocu Avramu 1897. godine u Sarajevu i navodno ubijen 1942. godine od ustaša, a kao glavni izvor podataka opet se navodi spomenuti savezni popis iz 1964. godine. U nekim od prethodnih članaka na konkretnim primjerima osoba s provjeranim podatcima u drugim izvorima pokazano je kako im je godina rođenja na mrežnom jasenovačkom popisu pogrešno navedena. Vrlo vjerojatno to je slučaj i ovde jer se u digitalnom arhivu

Yad Vashema navodi Santo Papu rođen po ocu Avrahamu 1898. godine u Sarajevu i umro u Rogatici, o čemu svjedoči njegov brat, što znači da se radi o još jednome neispravnom podatku.

Što se tiče nepouzdanosti podataka na mrežnom jasenovačkom popisu, treba spomenuti kako su i sami zaposlenici Spomen-područja Jasenovac svjesni njegove nepouzdanosti pa podatke s vremenom na vrijeme prilagođuju i mijenjaju. Zadnja značajnija promjena dogodila se u srijedu 6. travnja kad su na nekoliko minuta s mrežnoga popisa uklonjene sve stranice da bi potom bile vraćene uz nekoliko promjena. Glavna je promjena uklanjanje Margite Sorger, o kojoj se pisalo u jednom od prethodnih članaka, dok su se ostale promjene odnosile na mijenjanje pojedinih podataka u nekim zapisima. Tako je Adolfu Rosenbergu rođenome 1886. godine u Vinkovcima ime promijenjeno u Aleksandar-Aco, Josipu Fleischeru rođenome u Breštovcu Daruvarskome, godina je rođenja promijenjena iz 1880. u 1885., Katici Luketić rođenom 1914. godine u Vrbovi nacionalnost je iz srpske promijenjena u hrvatsku, Marku Čekiću rođenome u Grbavcima kao godina rođenja dodana je 1896., Miloradu Dragišiću rođenome 1927. godine mjesto je rođenja iz Piskavice promijenjeno u Prijakovce, Mirku Daviču rođenom 1915. godine mjesto rođenja iz Beograda promijenjeno je u Drobeta-Turnu Severin u Rumunjskoj, Mladenu Dragišiću rođenome 1885. godine u Prijakovcima ime je promijenjeno u Mlađen, a godina smrti iz 1941. u

Kakve laži o hrvatskoj slikarici Tini Morpurgo

Da bi se dodatno pokazalo koliko su ta čišćenja neučinkovita i spora te koliko je popis absurdan u smislu pojedinačnih pogrešaka, vrijedi spomenuti još jedan do sada također neobjavljeni slučaj „pogreške“ na mrežnom jasenovačkom popisu koji zbog značaja osobe o kojoj se radi otvara mnoga pitanja o radu Spomen-područja Jasenovac, kompetentnosti djelatnika te o cijelome popisu. Radi se o hrvatskoj slikarici židovskoga podrijetla Tini Morpurgo rođenoj 1907. godine u Splitu. Ona je s obitelji deportirana u srpski logor smrti Banjicu u Beogradu. Ubijena je 1. lipnja 1944. godine na srpskome stratištu Jajincima. Štoviše, 1974. godine njezine su slike čak i izložene u židovskoj zajednici u Beogradu, a 1975. godine i u Židovskome povijesnom muzeju u Beogradu. Unatoč tomu, njezino se ime s imenima još četiriju rođakinja, među kojima i ime njezine majke Marije također deportirane u beogradski logor smrti, nalazi na mrežnom jasenovačkom popisu. To nije slučajno

snom muzeju u Beogradu. Unatoč tim poznatim i javno dostupnim činjenicama, njezino se ime s imenima još četiriju rođakinja, među kojima je i ime njezine majke Marije također deportirane u beogradski logor smrti, nalazi na mrežnom jasenovačkom popisu pri čemu je kao prvi izvor podataka naveden već spomenuti savezni popis iz 1964. godine. Iste podatke moguće je pronaći i u tiskanoj inačici popisa iz 2007. godine. Logor Jasenovac označen je kao nepouzdan podatak, a u napomenama se kao logori spominju i Stara Gradiška, ali i Banjica. Godina smrti 1944.* također je označena kao nepouzdana, a u napomenama se spominje i 1943., što je zapravo godina deportacije u beogradski logor. Godina rođenja 1907.* označena je kao nepouzdana, a ime oca nije navedeno. Informa-

cije radi, zvao se Viktor Haim. Spominje se i da je ubijena od ustaša. O obitelji Morpurgo postoje brojne publikacije i članci dostupni i na internetu tako da se svakako ne radi o anonimnim osobama, a to se posebice odnosi na Tinu Morpurgo. Njezino se ime ipak nalazi na jasenovačkom popisu, a prema brojnosti nepouzdanih, diskutabilnih i izmijenjenih podataka može se zaključiti da se ne radi o slučajnim pogreškama, već vjerojatno o manipulaciji podatcima. Ako se to radi u slučaju osobe koja može biti poznata širem krugu ljudi, lako je zamisliti kakve su sve manipulacije moguće kod običnih i ne tako široko poznatih, odnosno praktično anonimnih ljudi. Netko bi se mogao pozvati na svjedočanstvo njezine sestre koje je dostupno u digitalnom arhivu Yad Vashema i

koje navodi Jasenovac kao mjesto smrti, ali na istome mjesto dostupna svjedočanstva drugih dviju osoba koja se odnose na Tinu Morpurgo ne spominju Jasenovac. Što se tiče sestra svjedočenja, možda vrijedi spomenuti da je bila udana za Dejvida Dušana Mladinova za kojega se može pronaći podatak da bio „duboko privržen Beogradu“, a tijekom devedesetih skuplja je pomoć za Srbiju. Nadalje, hrvatska, srpsko-hrvatska i engleska inačica Wikipedije te pojedine židovske stranice navode logor Banjicu kao mjesto smrti.

Tina Morpurgo je, dakle, bila poznata kulturna djelatnica pa je paradoksalno da je danas Ministarstvo kulture finansiranjem Spomen-područja Jasenovac prisiljeno plaćati održavanje takvih i sličnih jugokomunističkih laži i velikosrpske propagande. U većini prethodno navedenih primjera to je možda čak i razumljivo jer se radi o praktički nepoznatim osobama pa se netko može braniti da takve pogreške nisu previše značajne, ali kad se radi o značajnijoj osobi iz kulturnoga života za koju su suprotne informacije javno i široko dostupne, kako objasniti da upravo ministarstvo mora finansijski plaćati održavanje više nego očite laži? Mladi napuštaju Hrvatsku, ljudi ostaju bez posla, među širim slojevima naroda vlada beznađe, čak je i proračunski dio koji se odnosi na kulturu smanjen, očito vlada kriza i postoji potreba za racionalnom štednjom i pametnim trošenjem javnoga novca, ali ipak se nalazi novac za financiranje laži koje se iz nekoga razloga vrlo sporo ili uopće ne ispravljaju. Kako to može biti normalno i zašto barem nema volje da se pogreške isprave?

Napadi hakera kao izgovor

Kao što je rečeno, već je objavljeno više od stotinu očitih pogrešaka, ali nisu

uklonjene. Putem elektroničke pošte nudi je suradnja ravnateljici Spomen-područja Jasenovac Nataši Jovičić, ali do trenutka pisanja ovoga članka odgovora nema. Kako, dakle, pretpostaviti postojanje volje za ispravljanjem pogrešaka? Nadalje, postoje i mnogo značajniji primjeri nedostatka volje za kvalitetnim održavanjem popisa. Prošle godine tijekom travnja stranica mrežnoga jasenovačkog popisa bila je nedostupna i za to su optuženi hakeri. Prošloga tjedna u četvrtak 7. travnja stranica je nakratko također bila nedostupna i to zbog pogreške na poslužitelju, a pritom se umjesto uobičajenoga sadržaja stranice javno moglo vidjeti ispise pogrešaka računalnoga sustava i inačicu sustava koji podržava stranicu. Usprkos činjenici da su prošle godine bili okrivljeni hakeri, inačica sustava koja se i danas koristi za podržavanje stranice, stara je devet godina i za nju čak postoje i javno dostupne računalne ranjivosti bez razmatranja moguće ranjivosti programskog sustava stranice. Možda devet godina prosječnomu čitatelju ne zvuči kao nešto

posebno, ali informatički upućeniji čitaljci vjerojatno će biti svjesniji da je to izrazito neozbiljno i krajnje opasno pri čemu je po potrebi moguće navesti mnoge primjere sustava koji su srušeni zbog sličnih razloga, odnosno zbog starijih inačica softvera. Slikovito rečeno, ovo se može shvatiti kao da stranica mrežnoga jasenovačkog popisa javno poziva hakere da ju sruše, što je opasno. Ako se netko već žali na hakerske napade, zar ne bi jedna od prvih stvari u obrani od takvih napada trebala biti osvježavanje inačice korištenoga softvera? Budući da to ovdje očito nije učinjeno, može se zaključiti da se uopće nije radilo o hakerskom napadu te da se tu radi o laži radi skretanja pozornosti. Druga je mogućnost nepostojanje volje za održavanjem stranice. Koji god od ovih dvaju slučajeva bio istinit, uvjetno rečeno može se i vjerojatno mora reći da je trošenje javnoga novca na ovakvo održavanje mrežnoga jasenovačkog popisa koji se nalazi u opisanome stanju neka vrsta pljačka novca Ministarstva kulture jer ih se očito troši bez očekivanoga učinka.

Osim što se slobodno može reći da se mrežni jasenovački sustav ne održava prikladno ni u tehničkome ni u sadržajnome smislu, uvjetno govoreći on u određenoj mjeri podržava velikosrpsku i jugokomunističku propagandu i to čak korištenjem banalnih i lako dozvanih pogrešaka. Bit će zanimljivo vidjeti koliko će dugo Tina Morpurgo i ostale spomenute osobe ostati na mrežnom jasenovačkom popisu. Osim dosad objavljenih pogrešaka, postoji još više njih koje nisu objavljene, ali će se prigodno sve objaviti. Štoviše, kod nekih od tih pogrešaka radi se o također širem poznatim osobama, kao što je Tina Morpurgo. Hoće li te pogreške biti uklonjene prije njihova objavljenja? Vjerojatno ne jer to bi značilo da u Spomen-području Jasenovac ipak postoji želja za promjenom dosadašnjeg načina rada, što se dosad nije pokazalo kao slučaj. Znači li to da će se novcem državnog proračuna vjerojatno i dalje financirati i neistine i različite vrste političkih propagandi? Na žalost, da.

U uobičajenoj medijskoj tišini u Zagrebu predstavljena nova knjiga Josipa Kljakovića-Šantića, Jasenovac – enigma holokausta

VJEĆNI BIĆ U RUKAMA PROTIVNIKA HRVATSKE

Neumorni istraživač jasenovačkoga mita, Kljaković-Šantić, otkriva nove falsifikate jasenovačkih žrtava – 14 tisuća lažnih i „kloniranih“ upisa na popisu Spomen-područja

sustavno multipliciranje žrtava ostale su sačuvane i u autorovo novoj knjizi.

Autor, kapetan duge plovidbe Josip Kljaković-Šantić, rođen je 1941. u mjestu Gradac kod Ploča. Nakon završene Vojnopomorske akademije u Divuljama, obavljao je nekoliko dužnosti u Jugoslavenskoj ratnoj mornarici, no zbog šikaniranja i sukoba umirovljen je u činu kapetana fregate. Kolovoza 1991. sudjeluje u obrani Splita, a od 1994. plovi kao zapovjednik na stranim trgovackim brodovima. Od tada objavljuje knjige i posvećuje život razotkrivanju jasenovačke prijevare na račun Hrvata.

U takvu zahuktalnu ozračju predstavljena je u Zagrebu knjiga dugogodišnjega istraživača toga antihrvatskog jasenovačkog mita, Josipa Kljakovića-Šantića, „Jasenovac – enigma holokausta“. Naravno, u skladu s dosadašnjim stvaranim pristupom Jasenovcu, predstavljanje te knjige ovoga petka, premda i prepunoj dvorani na Kaptolu, s novim navedenim stravičnim dokazima analize falsificiranja, opet je ignorirana ne samo u svim javnim medijima, već i na tzv. domoljubnim mrežnim stranicama. Zašto? Zato što je s prilogom na CD-u konačni dokaz za hrvatsku historiografiju. Naime, u njemu se, uz ostalo, po prvi put do sada, sustavno, analitički i cijelovito, razotkrivaju faktografske krivotvorine jasenovačkih žrtava 'Jasenovac Research Institute' u New Yorku i, što je još važnije, politički kontekst velikosrpsko-židovskih manipulacija brojem žrtava. Na prilogom CD-u u knjizi nalazi se cijelokupan autorov popis lažnih jasenovačkih žrtava.

Naš je tjednik prije godinu dana jedini do sada objavljivao dio ovih i ovakvih dokaza. Sada su te zastrašujuće komunističke krivotvorine proširene poimeničnim popisima tzv. žrtava u Jasenovcu, a koje su zapravo stradale na svim mogućim drugim stratištima, umrli u El Shatu pa do drugih ratišta poput Sutjeske, Šamarice i drugdje, a ciljano se našle na popisima preveličanoga jasenovačkog imenika. Kad je to otkriveno, Uprava memorijalnoga parka Jasenovac preko noći je prepravljala popise, međutim presnimke prethodnih falsifikata i

zadržala. Kljaković-Šantić, nakon što je otkrio barem 14 tisuća lažnih i „kloniranih“ upisa na popisu, ili pomicanjem godine rođenja žrtva ili imena oca stvaranja novih „žrtava“, opravdano zaključuje kako se hrvatski narod više ne smije zavaravati, zatim da sadašnja hrvatska demokratska vlast mora preispitati laži i razotkriti razne mesiće, Josipoviće, Pusiće, Habuline, Staziće, Ilijice, Komadine i Milanoviće te opravdati vlastiti hrvatski kukavičluk, poltronstvo i moralno-znanstvenu bijedu donesenu na povijesnim krivotvorinama. (Tomislav Držić)

Josip
Kljaković-Šantić

**JASENOVAC
ENIGMA
HOLOKAUSTA**

TKANICA

**SA SLAVONIJOM I BARANJOM ZAJEDNO.
U DOBRU I ZLU. STVARAMO. VJERUJEMO I VOLIMO.**

Pratite program TV Slavonije i Baranje putem DVB-T-a, MAX-TV-a, OPTI-TV-a, B-NET-a i Live streaminga na www.stv.hr

Biti na televiziji
ne jamči uspjeh, ali
uspjeti,
a ne biti na televiziji
gotovo je nemoguće.

e-mail: marketing@stv.hr
Tel/fax : 031/203-333